

§ 2. Siedzibą Instytutu jest m. st. Warszawa.

§ 3. 1. Przedmiotem działania i specjalizacji Instytutu jest prowadzenie w pełnych cyklach prac badawczych, rozwojowych i wdrożeniowych w zakresie procesów petrochemicznych, wybranych monomerów i polimerów.

2. Szczegółowy zakres działania Instytutu określa statut nadany przez Ministra Przemysłu Chemicznego.

§ 4. Nadzór nad Instytutem sprawuje Minister Przemysłu Chemicznego.

§ 5. Instytut działa według zasad rozrachunku gospodarczego, określonych w uchwale nr 53 Rady Ministrów z dnia 27 kwietnia 1970 r. w sprawie gospodarki finansowej jednostek badawczych (Monitor Polski Nr 15, poz. 124).

§ 6. Instytut przejmuje majątek oraz prawa i zobowiązania obu łączonych instytutów, według stanu na dzień 31 stycznia 1971 r.

§ 7. Pracownicy łączonych instytutów stają się pracownikami Instytutu.

§ 8. Tracą moc:

1) zarządzenie Ministra Przemysłu Chemicznego z dnia 7 grudnia 1951 r. w sprawie przystosowania organizacji instytutu naukowo-badawczego przemysłu pod nazwą Główny Instytut Chemii Przemysłowej do wymagań ustawy z dnia 8 stycznia 1951 r. o tworzeniu instytutów naukowo-badawczych dla potrzeb gospodarki narodowej (Monitor Polski Nr A-105, poz. 1528),

2) zarządzenie Ministra Przemysłu Chemicznego z dnia 7 grudnia 1951 r. w sprawie utworzenia Instytutu Tworzyw Sztucznych (Monitor Polski Nr A-105, poz. 1533).

§ 9. Wykonanie uchwały porucza się Ministrowi Przemysłu Chemicznego.

§ 10. Uchwała wchodzi w życie z mocą od dnia 1 lutego 1971 r.

Prezes Rady Ministrów: P. Jaroszewicz

52

ZARZĄDZENIE Nr 14 PREZESA RADY MINISTRÓW

z dnia 3 lutego 1971 r.

w sprawie realizacji zadań wynikających z materiałów pokontrolnych Najwyższej Izby Kontroli.

W celu zapewnienia pełnego wykorzystania wyników kontroli przeprowadzonych przez Najwyższą Izbę Kontroli oraz usprawnienia trybu rozpatrywania uwag i wniosków pokontrolnych Najwyższej Izby Kontroli zarządza się, co następuje:

§ 1. Ministrowie (kierownicy urzędów centralnych), przewodniczący prezydiów rad narodowych, kierownicy i dyrektorzy zjednoczeń, przedsiębiorstw, instytucji i zakładów pracy po otrzymaniu wystąpień pokontrolnych Najwyższej Izby Kontroli obowiązani są do: wszechstronnego rozpatrzenia uwag i wniosków Najwyższej Izby Kontroli, niezwłocznego wykorzystania ustaleń kontroli w celu usprawnienia działalności podległych im jednostek organizacyjnych oraz wydania odpowiednich dyspozycji pokontrolnych w celu usunięcia stwierdzonych nieprawidłowości.

§ 2. 1. Ministrowie (kierownicy urzędów centralnych), przewodniczący prezydiów rad narodowych oraz kierownicy i dyrektorzy, o których mowa w § 1, obowiązani są przestrzegać zasady, by przy każdorazowym wystąpieniu Najwyższej Izby Kontroli wyznaczyć komórkę organizacyjną oraz osoby odpowiedzialne za merytoryczne załatwienie zadań wynikających z wystąpień pokontrolnych.

2. Nadzór nad przebiegiem realizacji zadań zawartych w wystąpieniu Najwyższej Izby Kontroli sprawują kierownicy jednostek organizacyjnych, do których skierowane zostały wystąpienia Najwyższej Izby Kontroli lub wyznaczeni przez nich zastępcy.

§ 3. 1. Minister (kierownik urzędu centralnego), do którego bezpośrednio skierowane zostanie wystąpienie Najwyższej Izby Kontroli zawierające wnioski, których realizacja wchodzi w zakres kompetencji więcej niż jednego ministerstwa (urzędu centralnego), realizuje zadania pokontrolne w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami (kierownikami urzędów centralnych).

2. Analogiczne zasady należy stosować w wypadkach, gdy wystąpienia te zawierają będą wnioski, których realizacja wchodzi w zakres kompetencji więcej niż jednego zjednoczenia (instytucji lub jednostki równorzędnej) lub jednego przedsiębiorstwa.

§ 4. Jednostka organizacyjna otrzymująca wystąpienie Najwyższej Izby Kontroli obowiązana jest:

a) w myśl art. 25 ust. 2 ustawy z dnia 13 grudnia 1957 r. o Najwyższej Izbie Kontroli (Dz. U. Nr 61, poz. 330) w wyznaczonym terminie zawiadomić Naj-

wyższą Izbę Kontroli o wykonaniu wniosków lub o uzasadnionych przyczynach ich niewykonania, z równoczesnym podaniem własnego programu wykorzystania wyników kontroli, zmierzającego do usunięcia nieprawidłowości ujawnionych przez kontrolę,

b) w ustalonym terminie zawiadomić Najwyższą Izbę Kontroli o wykonaniu wniosków dotyczących wyciągnięcia konsekwencji służbowych, a także o wytoczeniu powództwa cywilnego przeciw osobom, które spowodowały szkodę gospodarczą. Odstąpienie od wykonania tych wniosków bądź ich zmiana może nastąpić — w myśl art. 25 ust. 3 powołanej ustawy o Najwyższej Izbie Kontroli — za zgodą Najwyższej Izby Kontroli.

§ 5. Ujawnione w toku kontroli nieprawidłowości w zakresie zabezpieczenia i ochrony mienia należy usuwać niezwłocznie.

§ 6. Ministrowie (kierownicy urzędów centralnych), przewodniczący prezydiów rad narodowych, kierownicy i dyrektorzy instytucji, zjednoczeń, przedsiębiorstw i zakładów pracy obowiązani są do zapewnienia okresowej kontroli wykonania zaleceń zawartych w wystąpieniach Najwyższej Izby Kontroli i osiągniętych w tym zakresie wyników. W stosunku do osób odpowiedzialnych za niewykonanie zadań wynikających z wystąpień Najwyższej Izby Kontroli kierownicy właściwych jednostek obowiązani są stosować odpowiednie sankcje dyscyplinarne i służbowe. Informacje o wynikach przeprowadzonych kontroli należy przekazywać właściwym jednostkom nadrzędnym.

§ 7. Zadania wynikające z wystąpień Najwyższej Izby Kontroli i przebieg ich realizacji oraz osiągnięte wyniki powinny być okresowo omawiane na posiedzeniach kolegiów ministerstw, zjednoczeń, jednostek równorzędnych oraz posiedzeniach prezydiów rad narodowych.

§ 8. Zaleca się centralnym związkom spółdzielczym zastosowanie przepisów niniejszego zarządzenia.

§ 9. Uchyła się zarządzenie nr 226 Prezesa Rady Ministrów z dnia 22 grudnia 1959 r. w sprawie zapewnienia wyczerpujących i terminowych wyjaśnień w związku z wystąpieniami pokontrolnymi Najwyższej Izby Kontroli (Monitor Polski Nr 104, poz. 561).

§ 10. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: P. Jaroszewicz